

Mobilizační metafora

Tak jsme se včera dozvěděli, že když náš premiér říkal, že jsme ve válce, tak to bylo jen takové metaforické vyjádření... Jinými slovy, když Babiš mluví o míru, tak je to strašení, když Fiala říká, že jsme ve válce, tak je to metafora. Co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi. Také jsme se dozvěděli, že onen pytel na mrtvoly, co vyvěsil náš ministr vnitra, také není nijak společensky škodlivý a není to ani přestupek...

Mezi námi... takhle by to přece mělo být ne? Mluvení a vyjádření názoru by přece neměl být zločin. Jestliže se našemu premiérovi udělal názor, že jsme ve válce, tak se mu prostě udělal. Je to důvod přemýšlet, jestli jestli něco takového příště zvolit do politické funkce a jestli někdo s takovými názory má reprezentovat naši zemi, ale jinak ať si myslí, co chce. Můžeme zkoumat, jaké politické škody takové vyjádření udělá a jak to poškodí naši republiku v zahraničí, ale když se mu takový názor udělal, tak ho prostě má.

Stejně tak platí, že Vítek Rakušan má prostě jen vadu charakteru. Má v hlavě dvojí metr, libuje si v siláckých projevech, chtěl by vidět Putina mrtvého... tak jsme ho prostě neměli volit a měli bychom si to

pamatovat pro příště. Je prostě nezpůsobilý pro funkci ministra... ale máme svobodu projevu, takže i blbec může mít své názory a dávat je na odiv široké veřejnosti.

Mě Vidlácky nešte, že premiér kecá kraviny. Od toho jsou volby, abychom příště zvolili něco lepšího. Mě štve, že jiné za to kriminalizují a vláčejí je bahnem. Když se objevily billbórdy, že Babiš je ruská hrozba, tak to nebylo strašení, ale když Babiš mluvil o tom, že nás generál zaveče do války, tak to strašení bylo. Premiér, jehož slovo má mnohem větší váhu, než běžného novináře, blogera či občana, ten říká metafory. Běžný občan vyjádří své obavy o budoucnost a je za to kriminalizován.

Jsme třicet let od revoluce, která prý byla kvůli hentěm demokratickým hodnotám. Nedávno jsem při jednom osobním rozhovoru dostal céres, když jsem si dovolil říci, že většinu lidí víc zajímalo západní zboží než demokratické hodnoty a svobodu si představovali především jako svobodu krást... Jakmile se nám hoši vyšvihli nahoru, přestala je jakákoliv demokracie zajímat a prostě si jen betonují postavení. Jakýmikoliv metodami. Premiér říká metafory, blogeři či opoziční politici říkají dezinformace. Někdy jde dokonce o stejné věty a stejné výroky.

Já dnes přidám jednu další metaforickou úvahu...

Víte, za posledních třicet let jsme byli milionkrát svědky, že se v celkem jakékoliv věci stát rozhoupal až jako poslední. Tunelovalo se, kradlo se, legálně se odklánělo a stále odklání a všechny ty zákony, co by to měly narovnat, ty trvají a trvají. Dokud se opravdu nenaštve půlka národa, nebo dokud to nezačne být opravdu hodně okaté, tak se zpravidla neděje nic.

Nebo jste snad zažili, že by se nějaká opatření udělala prostě preventivně ještě před katastrofou? Že by se dopředu realizovala nějaká protipovodňová opatření, nebo že by se dopředu řešilo, jak zajistit levnou elektřinu? Vždycky se problém nejdřív vyhrotí, tím

vznikne společenská objednávka a pak se toho zpravidla některý z politiků chopí a protáhne to sněmovnou, nebo vládou. Pokud se u nás nějaký zákon přijímá dopředu a včas, tak si ho zpravidla někdo objednal ku prospěchu svému a ne lidí.

Viděli jste, jak k ničemu byly za covidu staré pandemické plány? Jak šlo všechno jiným směrem? Jak nebyly ani roušky ani jiné vybavení? Jak byly státní hmotné rezervy prázdné? Kdy se v tomto státě v něčem myslelo dopředu, bylo to připravené včas, neimprovizovalo se a bylo to, jako když to najdete? Jak dlouho se mluví o dostavbě Temelína a Dukovan? Zatím se popsalo hodně papíru, ale nic z toho. Prosím, já neříkám, že se to nikdy nestalo, určitě nějaké dobré příklady jsou, ale řekl bych, že je to velmi vzácný jev. Politici prostě dělají správná řešení až úplně nakonec. Pravda nevíteží, ta prostě zbude, až se všechno ostatní prošustruje. Zákony proti tunelování nikdy nepřijdou včas. Vždycky jen hasí následky.

Hele a teď najednou sice nejsme ve válce, protože premiér jen říkal metafory... ale přijímají se tu novely mobilizačních zákonů, zákonů na promptní vysílání vojsk do ciziny a vágní zdůvodnění, kdy je naopak možné vojska povolát sem k nám. Protlačuje se to co nejvyšší rychlostí, která tu už dlouho nebyla.

Pokud platí teze, že politik řeší situaci až jako poslední, tak podle přijímaných zákonů už v té válce opravdu jsme. Kolik času nám zbývá, než to protlačí sněmovnou? Měsíc? Dva?

Nebo platí teze, že pokud se zákon přijme bez vnějšího průseru, tak si ho prostě někdo objednal? Kdo si objednal mobilizační zákony? Kdo si objednal zákony, které definují vysílání našich kluků do zahraničí velmi volně? Kdo si objednal zákony umožňující vládě, aby si pozvala cizí vojska sem k nám?

V politice se nic neděje náhodou. S prevencí se nenechte vysmát. Jestliže se přijímají nové mobilizační zákony, tak je prostě někdo potřebuje a pokud je v zákoně napsáno, že mobilizace se může

vyhlásit až po vyhlášení válečného stavu poslaneckou sněmovnou, tak mi to na klidu rozhodně nepřidalo. Nedávno nás od třetí světové války dělila jedna věta prezidenta USA. Kdyby Biden řekl, že raketa v Polsku byla ruská, tak jsme tu už možná nebyli.

Prostě, když se v naší pokrokové líbodémo demokracii přijímají bezmála válečné zákony, tak prostě ve válce nejspíš jsme, jen nám to raději ještě neřekli.

Vyjadřuji se samozřejmě výhradně metaforicky a vůbec nic nenaznačuju.

Jsem rád, že včera Jindra Rajchl řekl, že spolu s Janou Zwyrtk Hamplovou chystá ještě jeden pokus, jak zvrátit situaci pomocí demonstrací. Příští týden na toto téma budou mít tiskovku. Chtějí se pokusit ještě jednou svolat úplně všechny, protože jedině množství může vládu vyděsit. Množství, jaké tu ještě nikdy nebylo, dodávám já. Mír u nás před týdnem volilo 2,4 milionu lidí. To je slušný potenciál.

Jsem si celkem jistý, že jiný pokus už nebude. Buď se tohle povede a nebo nás čeká bezčasí. Prostě se přes nás dějiny převalí a vezmou nás sebou. Je to zvláštní ironie... zkoušet se bránit něčemu, co se zřejmě dlouho a pečlivě chystalo, co má všechny trumfy v rukou. Proti zkonsolidované mašinérii všech státních institucí stojí jedna Amazonka ze Senátu, která vás prosí, abyste ještě jednou uvěřili slibům. Abychom ještě jednou společně zkusili navrtat ten pramen nadšení, jak se to podařilo na začátku září.

Na druhou stranu, je to naposledy. Když neuvěříte a nepřijdete, nic dalšího už prostě nebude. Pak přijdou dezinformační i mobilizační zákony a můžeme přemýšlet, co nastane dřív... jestli válka nebo volby pod taktovkou těch správných hodnotných a státem dotovaných médií. I tohle je samozřejmě jen metafora.

**Pokud tento pokus nebude největší demonstrace dezolátů všech dob, tak přijde na řadu už jen to poslední heslo...
„zachraň se, kdo můžeš. Každý sám za sebe.“**